

Det var med spændt Nysgærrighed alles Øjne under Universitetets 2. Septemberfest blev rettet mod en blid, rolig udseende Dame, som gik frem for at modtage Kongens Guldmedalje for sin Besvarelse af den Prisopgave som det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet havde opsat: „Om Hudsanse-Organer hos de lavere Vertebrater, belyst ved selvstændige komparativ anatomiske og embryologiske Undersøgelser“. Og den kække Dame var cand. real. *Gudrun Ruud*. Kun en Gang før er Guldmedaljen uddelt til en Kvinde, nemlig i 1911 til Dr. Marie Kjølheth.

Nogle Dage senere træffer vi Frøken Ruud inde i det zoologiske Laboratorium. Omgivet af en Mængde Flasker og Glas, som gemmer de mærkeligste smaa Væsener, sidder hun og stirrer interesseret gennem Mikroskopet paa noget for vore Øjne højt usynlig og ubestemmelig. Foruden at drive selvstændige Studier er hun Professor Bonnevis Assistent og har derfor sit Arbejde i disse Omgivelser.

Og nødtvungen fortæller hun, at hun er født i 1882, at hun tog artium i 1900 og Embedseksamen i 1913, at det at arbejde med zoologiske Studier er det interessanteste af alt, og at hun

nu vil rejse til Würzburg for at studere videre under Specialisten, Prof. Boveri.

Men paa Laboratoriet lugter det stærkt af alle Slags Spiritus og Nellikolje-Flasker, og studerende Ungdom gik ud og ind med sine mystiske Fund fra Laboratoriets Hylder og Skabe og bad om Vejledning. Udenfor derimod skinnede Solen med Sommervarme, og Blomsterne ved Nationalteatret lokkede med sine stærke Farver og friske Duft.

— Kom, Frøken Ruud! Kom med ud en Stund, væk fra Videnskabens anstrængende Haller. Vi byder paa en Kage om De vil — — men først maa vi hos Fotografen, for det er da en Skam, at der ikke findes et eneste ordentlig Billede af Dem. Tænk, om De kom ud for noget i Krigens Land.

Saaledes gik det til, at vi i Dag kan præsentere Guldmedalje-Vinderen for vore Læsere.

S. V.

Frues Visdom og Styrke, og de bød sig hende og hendes Køn til Tjeneste.“

Men skønt hun altsaa havde brugt Sværdet mindre end de fleste andre af hin Tids Fyrster, følte hun dog, da hun saa tilbage over sin Regeringstid og opgjorde sit Bo, Vemod ved Tanken om alt det Blod, som var udgydt til Fremme af hendes Planer, og betænkte i sit Testamente fattige Jomfruer og Mænd for det, „som sket er i Orlogen“ og indstiftede Sjælemesser for dem, der er faldne i Krig, „hvad heller de haver været med Riget eller imod.“

En Medfølelse med Krigens Ofre, der strækker sig til dem, der har baa- ret Vaaben mod ens egne, er vistnok et Særsyn i hine Tider, hvor Menne- skekærlighedens Grænser endnu var meget snævert trukne, men viser os, hvor dybt Margrethes Uvilje mod voldelige Afgørelser bundede, og peger langt ud over hendes Tid, saa langt, at der intet vilde være til Hinder for, at vore Dages Fredsvenner enedes om at rejse Margrethe et Mindesmærke i Taknemlighed for det Bevis, hun har givet fremtidige Slægter paa, at Kon- flikter bedst løses ad fredelig Vej.

„Geniet har intet Køn“ — men hvorfor da just gøre Margrethe til et Mindesmærke for Kvinders Valgret? Hvorfor ikke vælge en mere typisk Kvindeskikkelse? Fordi Margrethe, den geniale Politiker, aldrig var bleven en genial Politiker, om ikke Forholdene havde draget hende frem af Kvinde- buret og givet hendes slumrende Ge- nialitet de nødvendige Udviklingsmuligheder. Men hvad der timedes Margrethe den Gang, da hendes Faders Død aabnede hende Vejen til Danmarks Trone, det samme er timedes Danmarks Kvinder nu, hvor den nye Grundlov af 5. Juni 1915 aabner fri Bane for de politiske Evner, som maa- ske slumrer i mere end én dansk Kvinde. Hvilke Egenskaber Kvinderne som Politikere vil udfolde, kan ingen paa dette Tidspunkt have nogen Anelse om, muligvis vil Fremti- den vende ganske op og ned paa vor Tids Begreber om kvindelig Fuldkom- menhed og vise os Kvinder af en Støbning, der kommer Margrethes nær. Saa meget ved vi blot, at hun har plantet Kvindens politiske Stander saa langt ud, at ingen Drøm om po- litisk Daad er saa dristig, at en Kvin-

Efterskrift

til Den pers. Kap. Værdi.

(Se Side 274.)

Maa det være mig tilladt at paape- ge en Fejl — der dog efter al Sånd- synlighed kun skyldes Trykfejl — i det af Frih. G. Stjernstedt anførte Eks. Der staar nemlig, „at naar Hustruens personlige Kapitaliseringsværdi kan anslaaes til 2000 Kr., Mandens do. til 4000 Kr., saa kan Hustruen dog principielt efter mit Forslag kun op- naa $\frac{1}{3}$ af Mandens Indtægt.“

Dette Forhold, $\frac{1}{3}$, vilde være i Overensstemmelse med mit Forslag (se Regl. om fuld Erstatning af opgi- vet Erhverv) hvis Mandens Indtæg- ter i dette Tilfælde var 6000, idet $2000:6000 = 1:3$. — Det vilde ogsaa stemme overens med mit Forslag, hvis Hustruen i Ægteskabet beholdt sit Erhverv, og der saa i Stedet for $\frac{1}{3}$ af Mandens Indtægt stod $\frac{1}{3}$ af Æg- tefællernes samlede Indtægt, idet $4000 + 2000 = 6000$, og $2000:6000 = \frac{1}{3}$. Men som Eksempel er opstillet, vilde Hustruen enten beholde sit Er- hverv og da vilde hendes 2000 Kr. staa mod Mandens 4000 som 1:2, eller ogsaa vilde hun opgive sit Erhverv,

de ikke med Margrethes Eksempel for Øje nu tør drømme den, intet Maal for politisk Ærgerrighed er saa højt, at en Kvinde ikke med Margre- thes Storhed i Minde nu tør sætte sig det. De forsigtige Mænd har ganske vist i den nye Grundlov forment Kvin- derne Adgangen til den Trone, som ingen har beklædt med bedre Ad- komst end den eneste Kvinde, som nogen Sinde naaede derop, men og- saa dette sidste og eneste politiske Skel mellem Mand og Kvinde vil for- haabentlig forsvinde den Dag, hvor Kvinderne vaagner til Bevidsthed om Rækkevidden af den Magt, som med den nye Grundlov er lagt i deres Hæn- der, og med et Pennestrog i denne gi- ver Margrethe Valdemarsdatter Op- rejsning for den Tort, som øvedes mod hendes Minde, da Tronfølgerlo- ven af 1853 udelukkede Kvinderne fra den Plads, som hendes Kongsgæ- ring for alle Tider burde have sikret dem Adkomst til, og da Grundloven af 1849 i sin Paragraf om Tronledig- hed udelod Ordet Dronning.

Naar vi har ønsket at rejse Mar- grethe et Mindesmærke højt til Hest, er det dog ikke, fordi hun aandelig